

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

Každou neděli vysíláme od devíti hodin bohoslužby na <http://nosislav.evangnet.cz/primy-prenos> nebo přímo na našem kanále YouTube <https://1url.cz/@videaccenosislav> kde je i jejich archiv. Ve čtvrtek od 18 hodin bude na stejném místě biblická půlhodina. Čteme 1. list Tesalonickým. A v průběhu týdne i „nábožko pro děti“.

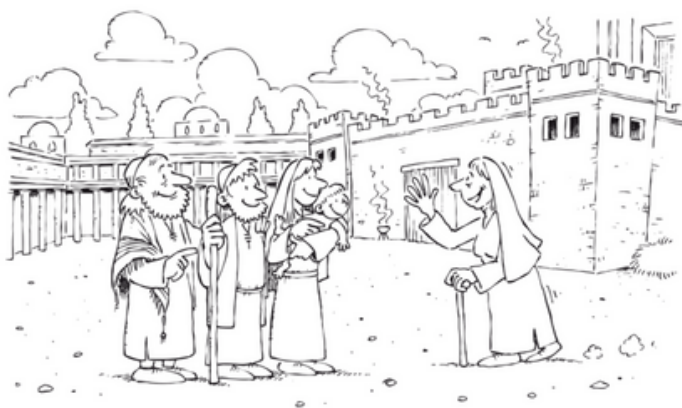
Kdybyste cokoli potřebovali (nákup, pomoc) nebo si chtěli třeba jenom popovídat, prosíme, zavolejte – Iva Květonová (734 857 003), Ondřej Macek (739 244 754).

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek.

Přišel dopis od „naší nové adoptivní holčičky z Bangladéše“ Shimy Tudou. Prostředky, které jí prostřednictvím Adry sbor posílá, požila rodina nyní i na nákup jídla. Protože kvůli Covidu přišli její rodiče o práci.

Zájemce o potvrzení o darech, kteří je chtějí připojit ke svému daňovému priznání, prosíme, aby poslali zprávu na emailovou adresu cce.nosislav@gmail.com. Jiří Květon jim je rád pošle elektronicky. Kdo by je chtěl dostat v papírové formě, ať zavolá na 739 244 877 a domluví se, kdy se pro něj může zastavit.

„To špatný zapominám, to propadá roštem, to je nezajímavé, a sbírám jen to, co má v sobě nějakou naději. Mě zajímají ty věci dobré a veselé. A to, co má pro mě nějakou cenu, to uchovávám. Takže to není jen jako idyla, ale něco prostě zapominám a neberu. A něco беру a z toho splétám cop života.“ (Svatopluk Karásek)

IRSKÉ POŽEHNÁNÍ Z ROKU 1692, které se našlo v pavlovském kostele v Baltimoru

Jdi klidně – uprostřed hluku a spěchu,
a uvědomuj si radost, kterou ti může poskytnout ticho.

Snaž se co nejvíce se všemi vycházet,
ale nevzdávej se sám sebe.

Vždy řekni svou pravdu klidně a jasně
a naslouchej ostatním

i těm hloupým a ignorantům –
i oni mají svůj příběh.

Vyhýbej se hlasitým a hašteřivým lidem.

Jsou morem tvé duše.

Pokud se chceš srovnávat s ostatními,
věz, že na tebe čeká marnost a hořkost.

Protože vždy budou existovat větší i menší lidé než jsi ty.

Užij si své úspěchy a plány.

Snaž se jít vpřed, ale buď skromný.

To je dobrá vlastnost v proměnlivém štěstí života.

Při obchodních jednáních buď opatrný.

Svět je plný triků a podvodů.

Ale nebuď slepým ke ctnostem,
se kterými se setkáš.

Buď sám sebou – tedy především:
nepředstírej náklonnost tam, kde ji necítíš.

Ale nepohrdej láskou, kdekoliv se pohne.

Láska přežije tolik rozčarování, snese tolik sucha
a přesto roste s vytrvalostí, vždy znovu, jako tráva.

Laskavě přijmi radu starších.

A když skončí tvé mládí, nech je jít.

Krm síly své duše, aby tě mohla chránit,

když tě zasáhne neštěstí,

ale neztrácej čas zbytečným hloubáním.

Ovládej sebe,

Ale také na sebe buď laskavý.

Jsi dítětem božího stvoření
ne méně než stromy a hvězdy.

Máš právo být zde.

Ať už si toho všimneš nebo ne –
stvoření se bezpochyby odvíjí tak, jak má.

Žij tedy v míru s Bohem.

A ať už jsou tvé problémy a sny jakékoli

v hlučném zmatku života –

udržuj mír se svou vlastní duší.

Se vším jeho leskem

s dřinou i se zklamáním –

svět je stále krásný!

Buď opatrný

a zkus být šťastný.

SIMEON

ONDŘEJ MACEK

V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužrjí smrti, dokud nespatri Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předepsal Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“ Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. A Simeon jim požehnal a řekl jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“ (Lukáš 2,25-35)

Simeon byl zřejmě členem jakéhosi duchovního společenství, které čekalo, že Pán Bůh přece splní, co slíbil a neponechá svět tak docela jen lidským nápadům, že do něj ještě vstoupí nějakým novým zachraňujícím způsobem. Simeon čekal, že Bůh něco udělá. Věřil ve staré příběhy a proroctví. Měl jsem představu, že „čekání“ je jakási odevzdanost, trpná nečinnost a strnulost. Že to je vzdání se pokusů něco teď změnit, nebo užít si život v jeho plnosti, že to znamená jenom vyhlížet, že to Pán Bůh jednou zachrání, smete a předělá, nebo až přijdu do nebe... Myslím, že to čekání znamená vlastně cosi jiného:

Čekání je něco, co všemu, co děláme, dává ještě jiný rozměr.

Ke spokojenosti připojuje vědomí jisté neuzavřenosti i toho, že se jednou budu za svůj život zodpovídat, jak moc jsem žil na úkor něčeho, někoho.

Proti chuti všechno vzdát, staví naději.

A do chvíle, kdy síly a dech už opravdu docházejí, vkládá, že ještě nové otevře Bůh.

Myslím, že Simeon je představení možnosti, že se jde v životě propracovat k určitému životnímu postoji – životnímu způsobu moudrého starce. Z části člověk ovšem asi také musí být otevřený k tomu si tento pohled na svět a sebe nechat nadělit.

Moudrý stařec je opak zahořklého, našťvaného, nesmiřeného člověka, který

přiděluje plusové a minusové body lidem, věcem, situacím do konce svých dní. Stařec není označení určitého věku, ale životní fáze, do které lze snad dospět. Nebo také ne.

Starcem typu Simeon myslím toho, kdo se i smířil se smrtí jakou součástí života. Třeba František z Assisi, který zemřel ve čtyřiceti, o ní prý mluvil jako o sestře. Starci asi už vědí, že Bůh života je mocnější než smrt. Starci už umějí nehodnotit, neodsuzovat. Vědí, že Bůh je dobrý a v každém z nás, že je jeho otisk. Neidealizují si. A umějí se radovat ze světa, i když dobře vědí, že se smějí účastnit jen zlomku, momentu. Proto jsou vděční. Starci a stařeny se umějí modlit bez žadonění a vnučování Bohu vlastních představ.

V některých církevních tradicích se ta Simeonova slova: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení...“, užívají jako večerní modlitba. Bylo by pro nás představitelné říci před tím, než vstoupíme do stavu, kdy sebou tak úplně nevládneme, kdy se s námi může stát cokoli, včetně toho, že se už neprobudíme, říci na závěr každého dne: Dostal jsem dost a ještě jsem zahlédl něco o Bohu, ke kterému doufám jít. A tedy usnout klidněji?

ANNA

ONDŘEJ MACEK

Žila tu i prorokyně Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova. Byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami. A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma. (Lukáš 2,36-38)

Jedinou novozákonní prorokyní je stařena Anně.

Málokdy jsem tu slyšel nářky nad dlouhými a prázdnými dny, ale mnohokrát věty typu: Až se o sebe nebudu moci postarat, až nebudu moci něco dělat, tak tu nechci být. Já k tomu nemám právo něco říkat... ale Bible snad může.

Anna se modlí a postí. Modlitba a půst patří dohromady. Aby člověk vůbec nějak zvládl (ovládl) své tělo a také trochu svou hlavu, potřebuje k tomu sílu od Pána Boha. Postoj těla (půst) a postoj mysli, srdce (modlitba) to jsou způsoby, jak se věnovat vztahu s Bohem. Cíleně se

soustředit na to podstatné.

S postem má být spojeno dělení se s druhými. Podle proroka Izajáše patří ke správnému postu lámat chléb hladovému, přijímat do domu ty, kdo jsou bez přístřeší. (Iz 58,3-9) Půst od něčeho pomáhá si uvědomit, co mě svazuje, čemu věnuji třeba zbytečně mnoho času.

Půst je vyprázdnění se – nejenom doslova, ale také je to pokus zbavit se nějakých postojů, návyků. A modlitba je sebevydání – dát sebe Pánu Bohu.

Anna se modlí za druhé. A také je svědkem toho, že tu je někdo, kdo Pánu Bohu pořád důvěřuje. Ačkoliv je vdova, ačkoliv je ekonomicky asi hodně dole, ačkoliv je stará, tak to pořád nevzdává.

Anna minimalizovala své potřeby. I to může být znamením pro druhé. Zahanbující i inspirující. Tady je někdo, kdo není zahleděn jen na (do) sebe, na své potřeby.

Od Anny bychom mohli pochopit, že modlitba, studium Bible, pobývání s Bohem není jen něco na okraj dne, nebo do chvíle, kdy nám je huř.

Jsem vděčný, když mi někdo řekne, že se za mě modlí. Myslím, že modlitby se neztratí, nejsou do prázdna. A že ta spousta lidí, kteří je nestíhají, pořád jenom pracují, potřebuje, aby se za ně někdo modlil.

Navzdory věku není Anna zahleděná do minulosti, ale vyhlíží budoucnost, změnu. Není zahleděná do sebe, ale dokáže být citlivá k tomu, co se kolem ní děje. Modlitba i půst prohlubují schopnost vnímat druhé, proměny a přeskupení sil.

Boží svědci jsou různí, ale snad víc uvěříme někomu, kdo je spíš tichý, vzadu, pokorný, na kom je vidět, nebo spíš: z koho lze vnímat, že už toho hodně zažil, hodně toho slyšel, hodně byl s Bohem.

A tato Anna ukazuje: Kdo čekáte proměnu světa, jeho záchranu, tak si všimněte tohoto dítěte, tohoto Ježíše. S ním to přišlo.

KDYBYSTE UŽ NECHTĚLI, ABYCHOM VÁM LISTY HÁZELI DO SCHRÁNKY NEBO JE POSÍLALI ELEKTRONICKY, NESTYĎTE SE TO DÁT NAJEVO.

FS ČCE v Nosislavi,
Masarykova 156.
<http://noslav.evangelnet.cz>;
číslo bankovního účtu
2900034096/2010; IČ 48452831